

MATHIAS DAEMS

*Het Lied van het
Niemandland*

Copyright © 2026 by Mathias Daems

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

This novel is entirely a work of fiction. The names, characters, and incidents portrayed in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or localities is entirely coincidental.

Mathias Daems asserts the moral right to be identified as the author of this work.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Contents

<i>Foreword</i>	v
Een Nieuw Lied Begint	1
De Ridder Van De Stilte	5
De Erfenis Van De Vijf	8
Het lied Voor Een Verloren Zoon	11
De Harmonie Van Het Hart	16
De Spiegel Van De Prinses	20
De Weg Naar Het Licht	23
Het Slot Van De Seine	26
De Rekening Van De Tijd	29
Snaren Van Verzet	32
De Laatste Klank van de Stilte	35
Onbespeelde Hoop	38
De Stem Uit De Loopgraven	41
Muziek In De Modder	44
Een Akkoord Voor De Stilte	47
De Bunker Van De Poppenspeler	50
De Partituur Van Verraad	55
Het Zwijgen Van De Nachtegaal	59
Het Verbond in Het As	64
De Klank Van Koud Staal	69
De Spiegel Van Het Slagveld	73
Het Zwijgen Van De Snaar	77
De Stilte Na De Snaar	82

Het Meesterplan Van Van Geel	86
Waar De Stilte Begint	89
Een Lied Zonder Genade	94
Het Instrument Zonder Meester	97
Vrij?	100
De Dirigent Van Haat	105
Zingen Tegen De Dood	109
Een Lied Uit Een Ander Leven	114
De Gouden Gloed	118
Nacht Van De Martelaren	122
Een Nieuwe Melodie In De Hel	126
Bloed Op De Snaren	130
De Eeuwige Symfonie	135
Afterword	139
<i>About the Author</i>	141

Foreword

Soms raakt de wereld overstemd door een geluid dat we niet willen horen. Het is geen lawaai, maar een holle echo. Het is het geluid van verlies, van eenzaamheid, of van een innerlijke strijd die aanvoelt als een eindeloze loopgravenoorlog waar de modder langzaam je hart binnensijpelt.

Op die momenten is het gevaarlijk makkelijk om jezelf te verliezen. Om je instrument neer te leggen, je stem te laten verstommen en te worden wie de wereld, of beter gezegd de duisternis in je hoofd, wil dat je bent: een schim, een soldaat in een leger waar je nooit voor hebt getekend. Dit boek is voor iedereen die ooit de weg is kwijtgeraakt in de mist van zijn eigen gedachten.

Voor degenen die dachten dat hun eigen 'lied' definitief gebroken was, vertrappt onder de zware laarzen van het lot. Ik heb geleerd dat muziek meer is dan alleen een opeenvolging van noten op een notenbalk; het is een kompas. Het is de enige taal die nog spreekt als de woorden op zijn. Muziek herinnert ons eraan wie we werkelijk zijn als we dreigen te verdrinken in de ruis van de dag.

In dit verhaal volgen we Luca, een jongen die moet leren dat

de grootste overwinning niet ligt in het verslaan van een vijand, maar in het terugvinden van je eigen stem te midden van het geweld.

Want wie je bent, is je enige echte kracht. Jezelf zijn is geen luxe; het is een noodzaak om te overleven. Als je die kern verliest, verlies je de wereld. Maar zolang je de moed vindt om je eigen melodie te blijven spelen, hoe vals de snaren soms ook aanvoelen of hoe zacht je ritme ook klinkt, is er hoop.

Dit verhaal is een eerbetoon aan de liefde die de dood overstijgt, aan de vriendschap die blijft klinken als de lichten op het podium al lang gedoofd zijn, en aan de kracht van de menselijke ziel om uit de as van het verleden te herrijzen. Blijf trouw aan je eigen ritme, ook als de wereld uit de maat loopt. Heb lief zonder reserve, want liefde is de enige muziek die de stilte van het graf kan doorbreken. En vergeet nooit: het lied is pas echt gespeeld als *jij* besluit dat de laatste noot geklonken heeft.

Een Nieuw Lied Begint

De tourbus wiegde zachtjes, een monotoon ritme op de eindeloze weg naar hun volgende bestemming. Voor het eerst in maanden was er geen mist meer in Toms hoofd. Geen flarden van stemmen die door elkaar schreeuwden, geen schimmen die in de hoeken van zijn gezichtsveld dansten. De psychose was geweken, weggebrand door medicatie en tijd. Maar wat er voor in de plaats was gekomen, voelde duizend keer zwaarder: de bittere, ijzige realiteit van de nuchtere wereld.

Tom staaarde naar zijn handen, die verlicht werden door de flitsten van de lantaarnpalen buiten. Ze trilden niet meer van de waanzin, maar van een diep, koud besef dat als lood in zijn maag lag.

“Je bent weer beter,” hadden de dokters gezegd met een bemoedigend klopje op zijn schouder. *“Je bent weer jezelf.”* Maar hoe konden zij dat nu weten? Wat betekende “beter” als je wakker werd in een ravage? Wat bleef er over van de Tom die hij vroeger was, nu die man besmeurd was met het ondenkbare?

Het Lied van het Niemandsland

Juist die herwonnen helderheid was zijn grootste straf. Hij herinnerde zich nu alles met de scherpste van een vers geslepen mes. De verbijsterde blik in Lowie's ogen. Het kille, zware gewicht van het wapen in zijn hand. De oorverblindende stilte die volgde op de knal.

Emma zat een paar bankjes verderop, maar haar blik week niet van hem. Ze zag hoe hij de lege plek naast zich in de bus meed, alsof hij fysiek ruimte maakte voor een geest. Alsof hij verwachtte dat Lowie elk moment kon gaan zitten, zijn gitaar tegen de bank zou leunen en een flauwe grap zou maken over de slechte koffie bij het tankstation.

“Tom? Je bent er weer, hè?” vroeg ze zachtjes, terwijl ze naast hem kwam zitten. Ze wist dat “er zijn” voor hem op dit moment een persoonlijke hel was. In zijn ogen zag ze een vlaag van rauwe angst, een diepe, trillende pijn en bovenal een allesverstikkende zelfhaat.

“Ik zag hem weer voor me,” zei hij, zijn stem niet meer dan een toonloos gefluister dat wegstierf in het geronk van de motor. “Dat is het probleem, Emma. Als ik nog in die waanzin zat, kon ik mezelf tenminste nog iets voorliegen. Dan was het een droom, een film waar ik naar keek. Maar nu... nu de ruiten schoon zijn, zie ik de waarheid. Ik ben Tom. De man die zijn broeder heeft neergeschoten. De man die de muziek uit de wereld heeft gejaagd. Hoe kan ik mezelf in godsnaam ooit in de spiegel aankijken, laat staan vergeven?”

Emma schoof dichterbij en pakte zijn hand. Hij probeerde haar vingers niet weg te duwen, maar hij keek naar hun verstrengelde handen alsof hij naar een vreemd object keek. Hij begreep niet dat hij na wat hij gedaan had, nog steeds de warmte van een ander mens verdiende.

“Je was ziek, Tom. Je vocht een oorlog die niemand anders

kon zien,” zei ze standvastig. “Je hebt een onomkeerbare fout gemaakt, ja. Maar die zieke man... dat was niet de Tom die ik ken. Jij bent de man die samen met Lowie de sterren van de hemel speelde. Jij bent zijn beste vriend, niet zijn beul.”

“Lowie is dood omdat ik de trekker overhaalde,” viel hij haar in de rede, zijn stem nu scherp van de wanhoop. “Dat is geen ‘foutje’ dat je wegpoetst met een goed gesprek of een nieuw, hoopvol liedje op de radio. Elke keer als ik de gitaar aanraak, voel ik de echo van die knal. Ik voel zijn bloed aan de snaren plakken, zelfs als ze glimmen van de nieuwigheid.”

Hij keek haar aan, zijn ogen gevuld met een verdriet dat zo diep zat dat het bijna tastbaar was, als een fysieke barrière tussen hen in. “Ik wil niet beter zijn als dit de prijs is die ik moet betalen voor de helderheid. De waarheid is een marteling waar geen medicijn tegen helpt.”

Emma legde haar hoofd op zijn schouder. Ze zei niets meer. Ze was wijs genoeg om te weten dat woorden op dit moment slechts lege hulzen waren. Ze kon alleen maar daar zijn, een getuige van zijn pijn, in de hoop dat de last door hem simpelweg te delen een fractie lichter zou worden. Maar zodra haar hoofd zijn schouder raakte, verstijfde Tom. De zachtheid van haar haar, de geur van haar huid—het was te veel. Het was een herinnering aan een leven dat hij voor zichzelf verboden had verklaard. Een moordenaar mocht niet liefhebben. Een beul mocht geen troost vinden in de armen van een vrouw.

Nog voordat ze goed en wel kon steunen, schoot hij overeind. De beweging was zo bruusk dat Emma bijna van het bankje gleed.

“Niet doen,” snauwde hij, zijn stem overslaand van een paniek die hij niet kon beheersen.

Hij keek haar een seconde aan met een blik die het midden

Het Lied van het Niemandslaan

hield tussen verlangen en pure afschuw, en draaide zich toen abrupt om. Zonder nog een woord te zeggen, liep hij met grote passen naar de achterkant van de bus. Hij zocht de donkerste hoek op, ver weg van haar, ver weg van de warmte die hem dreigde te ontdooien.

Emma bleef alleen achter op het bankje, haar hand nog halverwege in de lucht waar de zijne zojuist nog was. Ze staaarde naar de rug van de man die ze aan het verliezen was aan zijn eigen geweten. De tourbus reed onverstoort door de nacht, terwijl Tom in het duister probeerde te verdwijnen

De Ridder Van De Stille

Terwijl de rest van de wereld sliep, zat Tom in stilte zijn eigen oorlog te voeren. Hij staarde naar de lege stoel tegenover hem, de plek waar Lowie altijd zat te grappen over hun toekomst als rocksterren op de grootste podia ter wereld. De stilte in de bus was nu geen afwezigheid van geluid meer; het was een fysieke druk op zijn slapen, een gewicht dat hem naar de bodem van de nacht trok. Hij wist dat er geen antwoord zou komen. De psychose had hem alles ontnomen, maar de helderheid van nu was een nog grotere dief: het stal zijn recht op vergeten.

“Lowie,” fluisterde hij, en zijn stem brak als droog hout. “Ik kan het niet meer alleen dragen. De stilte is te luid.”

Zijn blik gleed naar het gordijn dat het achterste gedeelte van de bus afschermdde. Daarachter zat Emma. Ze was er altijd geweest, de vrolijke noot in hun gezamenlijke symfonie, de lijn die de band bij elkaar hield als de ego's botsten. Maar sinds dat ene fatale schot was gevallen, was zij de enige reden dat zijn longen nog de moeite namen om adem te halen.

Het Lied van het Niemandslaan

“Ik heb iets gedaan wat ik nooit had mogen doen,” ging Tom verder, zijn ogen strak op de lege stoel gericht, alsof hij een getuigenis aflegde voor een onzichtbare rechter. “Niet alleen dat schot... maar wat ik voel. Elke keer als ze me aankijkt met die ogen vol onbaatzuchtig verdriet, wil ik haar vastpakken. Ik wil haar wegtrekken uit deze puinhoop. Ik wil haar beschermen tegen de hele wereld, Lowie... maar vooral tegen mijzelf.”

Hij balde zijn vuisten tot zijn nagels diepe, halve maantjes in zijn handpalmen sneden. De pijn in zijn handen was niets in vergelijking met de storm van zijn emoties.

“Ik hou van haar, Lowie. Ik hou van haar op een manier die me doodsbang maakt. Het voelt als het ultieme verraad aan jou. Hoe kan ik in godsnaam van de vrouw houden die ik het meeste pijn heb gedaan? Hoe kan ik haar ooit aanraken met de handen die jou uit de wereld hebben weggerukt?”

De stilte van de lege stoel bleef genadeloos. Geen vergeving, geen zegen, geen verlossend woord. Alleen het eentonige, ritmische gerammel van de bus op het koude asfalt van de snelweg.

“Ze mag het nooit weten,” zei Tom vastberaden tegen de schaduwen die over de vloer dansten. “Ik zal haar ridder zijn op dat podium. Ik zal elke noot spelen om haar stem omhoog te tillen, hoger dan de pijn ooit kan reiken. Ik zal haar dienen tot ik erbij neerval, maar ik zal de deuren van mijn hart voor haar sluiten. Ik verdien haar liefde niet, Lowie. Ik verdien alleen de straf om van haar te houden vanaf een afstand die ik nooit, maar dan ook nooit mag overbruggen.”

Hij stond langzaam op, zijn spieren stijf van de spanning. De pijn in zijn borst was bijna ondraaglijk, een giftige mengeling van rauwe rouw om zijn broeder en een verboden, brandend verlangen naar de vrouw in de kamer ernaast. Hij rechtte zijn

De Ridder Van De Stille

rug en veegde de laatste tranen weg.

Als de wereld hem dan toch als een moordenaar zag, dan zou hij voor haar tenminste een beschermer zijn. Hij zou het podium opgaan, niet voor de roem, niet voor het geld, maar om Emma te redden van de gapende stilte die hij zelf had veroorzaakt. Het was zijn laatste missie: de muziek laten klinken, terwijl hijzelf in de schaduw bleef wegwijnen

De Erfenis Van De Vijf

Toen ze de volgende dag aankwamen in de backstage van de Ardense club, sloeg een vlaag van ijzige wind hen tegemoet. De geur van vochtige muren en bier dat al lang over datum was, hing zwaar in de nauwe gangen. Het was pas zeven dagen geleden dat Lowie zijn laatste akkoord had aangeslagen, maar de tijd was vloeibaar geworden; een stroperige massa waarin elke seconde aanvoelde als een uur. In de hoek van de kleedkamer hing Lowies leren jas nog aan een haakje. Het was een stille, holle getuige van een leven dat abrupt, midden in een zin, was afgebroken.

Willy zat voorovergebogen op een krakkemikkige houten stoel. De man die een week geleden nog krukken door de studio trapte van pure frustratie, was nu lijkkleek. Hij klemde zijn basgitaar vast alsof het een anker was in een zware storm, zijn knokkels wit uitgeslagen. Hij keek Harry niet aan. Harry staarde op zijn beurt naar de bodem van een plastic bekertje, zijn legendarische “Harbar”-spirit en zijn cocktails ergens achtergebleven in de as van de afgelopen week. De “barsten”

De Erfenis Van De Vijf

waar Harry het in de studio nog zo poëtisch over had gehad, voelden nu niet meer als karakter; ze voelden als diepe, gapende wonden die weigerden te dichten.

Iets verderop, in de smalle, slecht verlichte gang die naar het podium leidde, stonden Tom en Emma. De afstand tussen hen was klein, maar de onzekerheid was een gapende afgrond. Emma wreef onrustig over haar bovenarmen, haar huid koud, haar ogen dof van de tranen die ze die week in de eenzaamheid van haar kamer had vergoten.

“Ik weet niet of ik de juiste woorden ga vinden,” fluisterde ze, haar stem nauwelijks hoorbaar boven het zachte, elektrische gezoem van de versterkers die stonden warm te draaien.

Tom deed een stap dichterbij. Zijn hele lichaam schreeuwde erom zijn arm om haar heen te slaan, haar vast te houden en te beloven dat de wereld weer heel zou worden, maar de schaduw van Lowie stond tussen hen in. De lucht was geladen met een giftige mengeling van gedeeld verdriet en een schuldgevoel dat als lood op hun borstkas drukte. Hij stak zijn hand uit. Zijn vingers raakten heel even de hare aan — een aanraking die langer duurde dan strikt noodzakelijk was voor een troostend gebaar, maar veel korter dan de hunkering die hij in zijn hart voelde.

“Je hoeft de woorden niet te vinden,” zei Tom schor, zijn stem diep en rauw. “Lowie zingt ze wel voor je door de snaren heen. We hoeven alleen maar te spelen. De rest volgt vanzelf.”

Emma keek op, en in de weerspiegeling van haar ogen zag Tom iets dat hij nog niet eerder had herkend. Het was geen troost, maar een soort rauwe herkenning. In de gedeelde pijn om hun gevallen vriend was er een verbond gesmeed, een donker en kwetsbaar pact dat ze geen van beiden durfden te benoemen. Het was onhandig en pijnlijk onzeker, maar het